

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/191/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3618200089
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3618200089.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a sudkýň Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: P. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., G.. Ľ. Z. XX/X, právne zastúpeného Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Trenčín, Legionárska 7158/5, IČO: 47 256 907 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16, IČO. 47 233 516, o zaplatenie 391,74 €, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 02. júla 2018, č. k. 6Csp/7/2018-89, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
- II. Žalobca má proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu bezdôvodného obohatenia sumu 291,74 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu primeraného finančného zadostučinenia sumu 100 €, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a výrokom IV. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Partizánske súdny poplatok za žalobu vo výške 23,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzavrel dňa 27.10.2014 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500087189, na základe ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 1 500 € so splatnosťou 42 mesačných splátok po 81,99 €, s celkovou čiastkou na úhradu 2 142,06 €. Zároveň bol povinný zaplatiť odmenu za poskytnuté služby vo výške 1 451,52 €. Z oznámenia veriteľa o schválení úveru dlžníkovu zo dňa 27.10.2014 vyplýva, že dlžníkom je žalobca a bol mu schválený úver vo výške 1 500 € so splatnosťou na 42 mesiacov, s výškou mesačnej splátky 81,99 €, s dátumom splatnosti prvej splátky 01.12.2014, s dátumom splatnosti poslednej splátky 01.05.2018, s mesačnou periodicitou splácania úveru, dátumom splatnosti splátky v priebehu periódy splácania v 1. deň, s RPMN 25,92%, s priemernou RPMN 44,06%, s celkovou čiastkou, ktorú musí žalobca zaplatiť 2 142,06 € a s odplatom za poskytnutie služby podľa Dohody o poskytnutí služby 1 451,52 €. Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Je v rozpore s § 9 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Ide o nekalú praktiku žalovaného, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalobca nevie, v akej výške a s akými podmienkami mu bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť a následne nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru a podmienky, za ktorých je poskytnutý. Úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti úveru. Úver je bezúročný a bez poplatkov. Dohoda o poskytnutí služby súvisiaca s úverom je absolútne neplatný právny úkon. Nesprávne je uvedená výška RPMN,

nakoľko by mala zahŕňať aj odmenu za poskytovanie služieb podľa Dohody o poskytovaní služieb, ktorá je doplnkovou službou k spotrebiteľskému úveru. Uzatvorenie takejto dohody je nekalou praktikou žalovaného, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi, pretože má v úmysle obísť zákonné limity odplaty za spotrebiteľský úver. Žalobca zaplatil žalovanému zo zmluvy doposiaľ sumu 1 641,74 €. Výška úveru bola 1 350 € (znížený o poplatok za poskytnutie úveru). Žalovaný sa obohatil o 291,74 €. Žalovaný porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, preto je povinný zaplatiť mu primerané finančné zadostučinenie.

2. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní zistil, že žalobca ako dlžník nekonajúci v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti požiadal žalovaného ako veriteľa konajúceho v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti na žalovaným vopred pripravenom zmluvnom formulári o poskytnutie revolvingového úveru vo výške 1 500 €, splatného v 42 mesačných splátkach po 47,43 € a v prípade Dohody o poskytovaní služieb vo výške po 81,99 €. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť, bola 2 142,06 €, predpokladaná RPMN za úver 26,17%, ročná úroková sadzba 18,08%, priemerná RPMN 44,06 %. Poskytnutá čiastka revolvingu mala byť podľa žiadosti 1 500 € a celková čiastka revolvingu 2 142,06 €, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,17% a ročná úroková sadzba revolvingu mala byť 18,08%. Poplatok za poskytnutie úveru bol 150 €. Formulár v ďalšej časti obsahuje "Údaje o schválenom revolvingovom úvere", ktoré obsahujú v zátvorke dodatok "nevypíňajte", z čoho vyplýva, že tieto údaje sú vyplnené dodatočne veriteľom. Podľa týchto údajov bol žalobcovi poskytnutý úver s tým, že údaje sa líšia v RPMN tak, že RPMN za úver je 25,92%. Žalobca ako dlžník podpísal žiadosť dňa 23.10.2014 a veriteľom bola podpísaná dňa 27.10.2014. Súčasťou sú aj Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o. číslo zmluvy 8500087189, ktoré sú vopred pripravené veriteľom. V rovnaký deň (žalobca podpísal dňa 23.10.2014 a žalovaný dňa 27.10.2014) uzavreli účastníci aj Dohodu o poskytovaní služieb podľa § 51 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej je poskytovanie služieb žalovaným žalobcovi. Služby mali spočívať v informovaní o zostávajúcich záväzkoch dlžníka, odklade splatnosti troch splátok, informovaní dlžníka pred splatnosťou splátky, informovaní o prijatí platby, vyhotovení a zaslaní kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovania platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienky zadarmo a podpory call centra. V čl. I. 2 je uvedené, že dohoda nemá charakter podmienky pre uzavretie zmluvy o úvere. Z fotokópií dokladov o platbách vyplýva, že žalobca žalovanému poskytnutý úver splácal. Niektoré z dokladov nie sú čitateľné, avšak súd vychádzal z toho, že medzi stranami nebolo skutkové tvrdenie žalobcu o tom, že žalovanému zaplatil sumu 1 641,74 € sporné. Oznámením o dňa 27.10.2014 žalovaný ako veriteľ žalobcovi ako dlžníkovi oznámil, že mu schválil úver číslo 8500087189 vo výške 1500 € s tými údajmi, ako sú uvedené aj v akceptácii žalovaného v zmluvnom formulári zmluvy o úvere. To znamená, že RPMN úveru bola 25,92%.

3. Súd nevykonával dokazovanie listinou Rozpis vzorca RPMN pre úver zo zmluvy číslo 8500087189 a listinou Dohoda o zrušení Dohody o poskytovaní služieb k iným zmluvným vzťahom vrátane sprievodnej dokumentácie, pretože vykonanie uvedených dôkazov nebolo pre rozhodnutie v spore podstatné. Z dôvodu právneho posúdenia súdom je spôsob výpočtu RPMN v zmluve o úvere irelevantný. Takisto právne bez významu je tá skutočnosť, že žalovaný sa dohodol s inými veriteľmi o zrušení dohody o poskytovaní služieb. Listiny s tým súvisiace sa nijako netýkajú právneho vzťahu žalobcu a žalovaného.

4. Právne vec posúdil podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 2 písm. f/ a k/ , § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (27.10.2014), § 51, § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1, ods. 6, § 43a ods. 1, § 44 ods. 2, § 451 ods. 1,2, § 457 Občianskeho zákonníka, § 1a ods. 1 nar. vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

5. Súd v prvom rade posudzoval, či na strane žalovaného vzniklo na úkor žalobcu bezdôvodné obohatenie. Ako predbežnú otázku súd skúmal, či mal na celé plnenie, ktoré vo výške 1 641,74 € žalovaný prijal, nárok alebo nie. Súd pritom dospel k záveru, že žalovaný mal nárok len na časť žalobcom poskytnutého plnenia. Strany mali dňa 27.10.2014 uzavrieť zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z., ktorá je zároveň aj zmluvou spotrebiteľskou v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Túto zmluvu súd posúdil ako neplatnú. Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že žalobca požiadal žalovaného o uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalovaný žiadosť akceptoval, avšak na rozdiel od žiadosti, v akceptácii uviedol inú RPMN. V zmysle § 44 ods. 2 OZ sa preto jeho akceptácia považuje za nový návrh na uzavretie zmluvy. Vzhľadom k ustanoveniu § 9 ods.

1 zákona č. 129/2010 Z.z. by musela byť akceptácia tohto nového návrhu písomná, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať povinnú písomnú formu. Žalovaný netvrdí, že by takou akceptáciou protinávrhu disponoval, ani takú akceptáciu nepredložil, preto nepreukázal, že by došlo k uzavretiu platnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi ním a žalobcom. Je zrejmé, že po tom, čo žalovaný návrh žalobcu na uzavretie zmluvy akceptoval so zmenou, zmluvný formulár už žalobca znovu nepodpísal.

6. Skutočnosť, či sa akceptácia so zmenou týka podstatných alebo nepodstatných náležitostí právneho úkonu nie je relevantná. Zákon nehovorí o tom, že akceptácia s výhradami a zmenami sa považuje za nový návrh na uzavretie zmluvy len v prípade, ak by išlo o výhrady a zmeny týkajúce sa podstatných náležitostí právneho úkonu. Aj zmenu týkajúcu sa inej ako podstatnej náležitosti musí ten, kto uzavretie zmluvy navrhol, prijať. V opačnom prípade k platnému uzavretiu zmluvy nedôjde.

7. Ak je zmluva neplatná, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Žalobca je teda povinný vrátiť veriteľovi to, čo na základe neplatnej zmluvy prijal, čo je v posudzovanom spore suma 1350 € (úver 1500 € znížený o poplatok 150 €). Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca žalovanému zaplatil sumu 1 641,74 €. Keďže mu mal zaplatiť len sumu 1 350 €, zvyšok vo výške 291,74 € je žalovaný povinný žalobcovi vrátiť ako bezdôvodné obohatenie.

8. Okrem toho, aj keby súd posúdil zmluvu ako platnú, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať okrem iných náležitostí aj uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Podľa zistení súdu zmluva uzavretá medzi stranami sporu také uvedenie neobsahuje. Zmyslom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) citovaného zákona je, aby bol spotrebiteľ pred uzatvorením zmluvy jasným a zrozumiteľným spôsobom informovaný o termíne, kedy bude jeho záväzok pri riadnom splácaní splatený. Uvedenie tohto údaja je pre spotrebiteľa dôležité pri posudzovaní výhodnosti alebo nevýhodnosti ponúkaného úveru. Podľa právneho názoru súdu je síce pravda, že zákonodarca neuvádza výslovne, že uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru sa musí urobiť uvedením presného dátumu, avšak to neznamená, že je možné určiť ho hocikakým spôsobom. V každom prípade musí byť v zmluve uvedený tak, aby bez ťažkostí umožnil priemernému spotrebiteľovi určiť, do kedy bude svoj dlh voči veriteľovi splácať. Priemerným spotrebiteľom môže byť aj taká osoba, ktorá má len základné vzdelanie a nemá dostatočné matematické znalosti a zručnosti a nemusí byť schopná okamžite a bez ťažkostí prepočítať termín konečnej splatnosti, ak je potrebné odvodiť ho z výpočtu. Z predloženej zmluvy vyplýva, že dlh žalobcu mal byť splatný v 42 mesačných splátkach, teda termín konečnej splatnosti dlhu musel byť žalovanému pri uzatváraní zmluvy už známy. Nič mu nebránilo tento termín v zmluve uviesť. Ak tak neurobil, vystavil sa riziku zákonnej sankcie, ktorou je vznik nevyvrátiteľnej domnienky v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z., že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

9. Súd teda dospel k záveru, že aj ak by bola zmluva posúdená ako platná, poskytnutý úver by sa v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) z dôvodu nedostatku uvedenia jednoznačného údaja o termíne konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. považoval za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný by mal nárok len na vrátenie istiny poskytnutého úveru, teda sumy 1350 €.

10. Pri posudzovaní absencie údaja podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., na ktorú žalobca poukazuje, súd vychádzal zo záverov vyslovených Najvyšším súdom SR vo veci sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Najvyšší súd, reagujúc aj na výklad európskeho práva v rozhodnutí Súdneho dvora C-42/15 (Bíroová), vyslovil záver, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy "výška", alebo "počet" či "termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov", je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

11. Čo sa týka platnosti Dohody o poskytovaní služieb, túto súd posúdil ako neplatnú. Ide o nepomenovanú zmluvu uzavretú v rovnaký deň ako bola uzavretá zmluva o úvere, na podklade ktorej si žalobca u žalovaného dohodol službu spočívajúcu v informovaní o zostávajúcich záväzkoch dlžníka, odklade splatnosti troch splátok, informovaní dlžníka pred splatnosťou splátky, informovaní o prijatí platby, vyhotovení a zaslaní kópie dokumentácie, zmeny zmluvy na podnet klienta, prepárovania platieb na príslušnú zmluvu, druhej upomienky zadarmo a podpory call centra. Súd dohodu o poskytovaní týchto "služieb" považuje len za účelovú, uzavretú s úmyslom obísť ustanovenia predpisov

na ochranu spotrebiteľa týkajúcich sa najvyššej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. Charakter poskytovaných "služieb" ničím nevybočuje z rámca služieb bežne poskytovaných veriteľmi pri poskytovaní úverov spotrebiteľom. Nejde o osobitné plnenie zo strany veriteľa, ktoré by nebolo pri poskytovaní úverov celkom bežné. Z dohody síce vyplýva, že nie je podmienkou pre uzavretie zmluvy o úvere, avšak zmluvný formulár žiadosti dlžníka o uzavretie zmluvy o úvere už vopred obsahuje predtlač o výške splátky spolu s platbou podľa dohody o poskytovaní služieb (teda samotný zmluvný formulár už s uzavretím takej dohody vopred počíta). Aj spôsob a časová následnosť uzatvárania tejto dohody je zhodná so zmluvou o úvere (dlžník ju podpísal skôr ako veriteľ, v rovnaký deň ako žiadosť o poskytnutie úveru, pričom veriteľ ju akceptoval v rovnaký deň ako žiadosť o uzavretie zmluvy o úvere; ide o zmluvný formulár vopred pripravený veriteľom). Je možné ľahko nadobudnúť dojem, že ide len o súčasť zmluvy o úvere. Okrem toho súd prihliadal aj na to, že platnosť dohody sa viaže na platnosť zmluvy o úvere a čas jej trvania sa viaže na čas trvania úverového zmluvného vzťahu. Ak teda samotná zmluva o úvere nevznikla (je neplatná), nemohla vzniknúť ani dohoda o poskytovaní služieb, ktoré sa k úveru viažu.

12. Následne sa súd zaoberal uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Vychádzal pritom z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobca (spotrebiteľ) bol úspešný v spore, v ktorom uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi (zákonom o spotrebiteľských úveroch, Občiansky zákonník). Preto má nárok na primerané finančné zadosťučinenie proti žalovanému, ktorý bol v spore neúspešný. Zákonodarca výšku, respektíve kritériá na posúdenie primeranosti finančného zadosťučinenia nedefinuje. Súd vychádzal pri určení výšky primeraného zadosťučinenia z toho, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil, pretože prijal plnenie, na ktoré mu nárok nevznikol z dôvodu porušenia zákona č. 129/2010 Z.z. a Občianskeho zákonníka. Tým je naplnená hypotéza § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Uplatnené zadosťučinenie vo výške 100 € súd považuje za primerané. Účelom zadosťučinenia je vyjadriť určité odsúdenie protiprávneho konania dodávateľa a odradenie ho od opakovania podobných porušení právnych predpisov. Primeranosť zadosťučinenia súd hodnotí s prihliadnutím na závažnosť porušenej povinnosti. Súd prihliada aj na to, či žalobca riadne splácal svoje záväzky zo zmlúv. Takisto súd prihliada aj na následky, ktoré porušenie práva malo. V posudzovanom spore došlo len k zásahu do majetkových práv žalobcu, ktoré bude napravené vydaním bezdôvodného obohatenia. Tvrdenie o zhoršení zdravotného stavu žalobcu nebolo preukázané žiadnym dôkazom. Ako primerané súd považuje primerané zadosťučinenie neprevyšujúce hodnotu porušenia práva, teda zodpovedajúce výške bezdôvodného obohatenia. Žalobca si ho uplatnil v sume nižšej (100 €), súc viazaný rozsahom žalobného návrhu mu súd teda priznal primerané zadosťučinenie vo výške 100 €. K úvahe, že by návrh mohol byť podaný v tejto časti predčasne, súd uvádza, že zákon vyžaduje, aby spotrebiteľ na súde úspešne uplatnil svoje právo. Neuvádza, že by návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia mohol podať až potom, čo by také rozhodnutie bolo právoplatné. Žalobca svoje právo úspešne uplatnil (hoci rozhodnutie v tejto časti ešte právoplatné nie je, avšak právo uplatnené bolo a žalobca úspešný bol), preto súd o primeranom finančnom zadosťučinení vecne rozhodol.

13. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, ods. 2 a § 262 ods. 1,2 CSP, keď žalobca bol v spore v plnom rozsahu úspešný, preto mu súd proti neúspešnému žalovanému priznal plnú náhradu trov konania.

14. O zaplatení súdneho poplatku rozhodol súd podľa § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. u/ a § 6 ods. 1 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov (Prílohy I. citovaného zákona). Žalobca bol ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojich práv oslobodený od súdnych poplatkov. Žalovaný bol v spore neúspešný čo do zaplatenia bezdôvodného obohatenia 291,74 € a čo do zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia 100 €. Základom pre výpočet súdneho poplatku je suma 391 € a výška súdneho poplatku je 23 € (6% zo základu, po zákonom zaokrúhlení na 50 najbližších eurocentov nadol).

15. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie. Uviedol, že súd prvej inštancie nezdôvodnil, na základe akých skutočností a z akých dôvodov mal za to, že údaj o RPMN by si účastníci zmluvy mohli dohodnúť legálne. Súd uvádza, že nedošlo k dohode o výške RPMN a teda ani k uzatvoreniu zmluvy, pričom účastníci zmluvy sa nedohodli o RPMN. Z povahy náležitostí uvedených v § 9 ods. 2 z.č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že niektoré údaje v zmluve nemôžu byť predmetom konsenzu. Súd nezisťoval, či RPMN patrí medzi údaje, ktoré sa dajú dohodnúť alebo nie, pričom išlo o vyriešenie otázky zásadného významu. RPMN sa objektívne dohodnúť nedá. Ide o údaj, ktorý sa určí presne stanoveným spôsobom. Otázka dohody o RPMN nebola zo strany súdu ani len posúdená v zmysle zákona č.

129/2010 Z. z. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru žiadny návrh RPMN neobsahuje, uvádza sa v nej len údaj o predpokladanej RPMN. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku vzniku zmluvných vzťahov. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 29.06.2016, č. k. 5Co/839/2016. RPMN nepredstavuje predmet záväzku, je to iba informácia určená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne namietal záver súdu prvej inštancie, že uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené /zmenou zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018/, preto neuvedenie tejto náležitosti v zmluve nemôže mať za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je možné zistiť viacerými spôsobmi a to určením dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z čl. 4, ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Závery súdu o priamom účinku smernice nie sú správne, na čo poukázal i Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci 3Cdo 146/2017, rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer/ C-397/01 až C-403/01/. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je v časti určenia neplatnosti Dohody o poskytovaní služieb nepreskúmateľné. Dohoda o poskytovaní služieb bola predložená vo forme samostatného dokumentu s osobitným označením. Pri zachovaní priemernej obozretnosti a vnímavosti spotrebiteľa je vylúčené, aby si žalobca neuvedomil, že ide o samostatný zmluvný dokument, ktorý by nepredstavoval podmienku k poskytnutiu úveru na základe zmluvy o úvere a spotrebiteľ mohol podpísť takéhoto dokumentu odmietnuť. Poskytnuté služby sú doplnkové a dobrovoľné. Závery súdu o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia nie sú správne. V zmysle ust. § 3 ods. 5 z.č. 250/2007 Z.z. sa vyžaduje, aby v čase rozhodovania bolo ustálené, že došlo k porušeniu práva určeného na ochranu spotrebiteľa. Ide o podmienku na právoplatné rozhodnutie o uvedenej skutočnosti. Kým tieto podmienky nie sú splnené, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá/ Najvyšší súd SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015/. Súd prvej inštancie neoznačil žiadnu konkrétnu okolnosť, s ktorou by sa mala spájať satisfakčná funkcia. Zo záverov konajúceho súdu nie je zjavné, s akými skutkovými tvrdeniami a s akými skutočnosťami vyplývajúcimi z pomeru strán sporu by malo byť spojené takéto tvrdenie o funkcii uplatneného nároku. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu, resp. zrušil predmetný rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Žalobca v písomne podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti, je riadne a vyčerpávajúco odôvodnený. Žalovaný v podanom odvolaní neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti ako v doposiaľ zaslaných vyjadreniach. Žalovaný uviedol, že RPMN nie je možné dohodnúť, pretože výpočet vyplýva zo zákonom určených postupov. Zákon o spotrebiteľských úveroch považuje údaj o RPMN za základný údaj o úvere, keď spotrebiteľ má vedieť, koľko bude musieť zaplatiť navyše nad rámec istiny. Ide o podstatný údaj a z dôvodu jeho absencie je úver bezúročný a bez poplatkov. V žiadosti žalobcu o poskytnutie úveru je uvedená hodnota RPMN v sadzbe 26,17%, pričom táto žiadosť sa považuje za písomný návrh na uzatvorenie zmluvy. Žalovaný úver schválil, ale v časti údaju o RPMN uviedol inú sadzbu- 25,92%, čím nedošlo k ustáleniu uvedeného parametra. Údaj bol schválený žalovaným so zmenami a takéto zmluvné dojednanie je podľa § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. K schváleniu zmenenej hodnoty RPMN zo strany žalobcu nedošlo, nemožno hovoriť, že by si strany písomne v zmluve jednoznačne ustálili RPMN. V zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ z. č. 129/2010 Z. z. zmluva neobsahuje povinnú náležitosť, preto je úver bezúročný a bez poplatkov. Rovnako zmluva v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ cit. zákona neobsahuje konečný termín splatnosti. V zmluve je uvedený počet splátok 42 a výška splátky 47,43,- eur, pričom zo zmluvy nevyplýva, v ktorý deň má byť mesačná splátka splatná. Uvedený záver o nedostatku presného údaja o termínoch splatnosti splátok a konečnej splatnosti úveru je v súlade s výkladom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15. Dohoda o poskytnutí služieb je neplatná z dôvodu, že už v samom počiatku zhoršuje zmluvné postavenie spotrebiteľa. Dohodu je potrebné vyhodnotiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku / § 53 ods. 1 OZ/ a teda podmienku neplatnú / § 53 ods. 5 OZ/ , pretože nie je individuálne dojednaná a spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. V zmysle ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. jediným predpokladom uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti. Nepreukazuje sa žiadna reálna ujma / rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 31.08.2017, č. k. 4Co 395/2016-63/. Závery súdu prvej inštancie sú vecne správne a navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť. Súčasne si uplatnil trovy odvolacieho konania.

17. Žalovaný v písomne podanej replike zotrval na svojich vyjadreniach. Opätovne namietal závery súdu prvej inštancie o RPMN, o konečnej splatnosti úveru, o priznaní finančného zadosťučinenia /

rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo/389/2015/ . Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-42/15, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 . Konečnú splatnosť úveru unijné právo nepozná , preto došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a to novelou č. 279/2017 Z.z., poukazom na závery Súdneho dvora Európskej únie z 9. Novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s./ Klára Bíroová. Je preukázané, aj obsahom rozhodnutia Súdneho dvora EÚ , že spôsob výkladu vnútroštátneho práva a implementácia smernice 2008/48/ ES nebola správna a teda z neprávneho stavu, resp. stavu, ktorý odporuje tomu cieľu, aký mal byť implementáciou smerníc EÚ dosiahnutý, nie je možné vyvodzovať záver o protiprávnosti. V čase rozhodovania súdom prvej inštancie nebola splnená žiadna podmienka na priznanie finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z., nakoľko úspešné uplatnenie práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. Samotné právo na priznanie finančného zadosťučinenia vzniká na základe právnej skutočnosti, ktorou je zákon, ak sú splnené podmienky stanovené zákonom. Týmito podmienkami sú , že spotrebiteľ aktívne ako žalobca uplatní svoje právo na súde a to porušenie práva a povinností určených na jeho ochranu proti porušiteľovi a že je úspešný, pričom o úspechu sa dá uvažovať, keď je o ňom rozhodnuté. Kým tieto podmienky naplnené nie sú, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá / rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 386/2015/.

18. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len "CSP"), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov. Podľa § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

19. Žalovaný deklaroval vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach a nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP).

20. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

21. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi účastníkov, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 220 ods. 2- 4 CSP) skutkový a právny základ rozhodnutia, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (viď napr. III. ÚS 115/2003) . Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi, ako aj s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku a podľa 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

23. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd udáva nasledovné:

24. Pokiaľ ide o posúdenie platnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere , súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom závere spočívajúcom v neplatnosti zmluvy o úvere (ust. § 9 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom v čase uzavretia

zmlúv v spojitosti s § 43a ods. 1, § 44 ods. 2 Obč. zákonníka) pre nedostatok predpísanej písomnej formy.

25. Vychádzajúc zo všeobecných zmluvných dojednaní formulovaných, teda vymienených samotným žalovaným je nepochybné, že pre platnosť zmluvy o revolvingovom úvere z hľadiska jej formy sa v danom prípade vyžadovala písomná forma. V bode 2.1 zmluvných dojednaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu spoločnosti Profi Credit Slovakia s.r.o. je uvedené, že sa uzatvára na formulári veriteľa, ktorý je zároveň žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru, aj zmluvou o revolvingovom úvere. Pre vznik zmluvy sa vyžaduje podpis oboma zmluvnými stranami, teda dlžníkom a veriteľom, prípadne aj spoludlžníkom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca ako dlžník žiadosť/zmluvu podpísal dňa 23.10.2014 a veriteľ - žalovaný žiadosť/zmluvu podpísal dňa 27.10.2014, kedy následne (teda až vtedy do zmluvy doplnil konkrétne údaje o schválenom revolvingovom úvere (bod 6); takéto zmluvy o revolvingovom úvere nemožno bez akýchkoľvek pochybností považovať za riadne a platne uzavreté. Obsahom zmluvy v čase, kedy zmluvu o revolvingovom úvere podpisoval žalobca vôbec neboli údaje o schválenom úvere, preto ani žalobcom ako dlžníkom nemohlo dôjsť k ich písomnej akceptácii. Z uvedeného je potom potrebné jednoznačne vyvodiť, že dlžník dňa 23.10.2014 podpísal iba žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru, teda návrh na uzavretie zmluvy. Pri podpise zmluvy žalobcom nebol revolvingový úver, vrátane revolvingu individualizovaný všetkými podstatnými náležitosťami z hľadiska zákona o spotrebiteľských úveroch. Obsah bodu 6, teda nové doplnené údaje adresované s vyjadrením žalovaného žalobcovi nemožno ako správne uviedol tiež súd prvej inštancie posúdiť inak, ako nový návrh na uzavretie zmluvy, pričom nebolo preukázané, že žalobca takýto nový návrh písomne akceptoval. Súhlas žalovaného s revolvingovým úverom (vyjadrený podpisom dňa 27.10.2014), predstavuje len jednostranný úkon, ktorý nie je zmluvou a neobsahuje dohodu strán o výške úveru, o splátkach, o výške úroku a ani iných náležitostiach spotrebiteľského úveru, rovnako ako "oznámenie o schválení revolvingového úveru", ktoré nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu účastníkov - žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvy o revolvingovom úvere.

26. Keďže nedostatok písomného prejavu vôle žalobcu byť účastníkom záväzkového vzťahu za určitých konkrétnych podmienok úveru je z hľadiska zákona sankcionované neplatnosťou právneho úkonu, súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu ako neplatnú. V ostatnom odvolací súd odkazuje na riadne a náležité odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

27. Nad rámec vyššie uvedeného, odvolací súd považuje za správny názor súdu prvej inštancie, že ak by bola predmetná zmluva posúdená ako platná, poskytnutý úver by bol v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ z dôvodu nedostatku uvedenia jednoznačného údaju o termíne konečnej splatnosti úveru v zmysle § 9 písm. f/ z. č. 129/2010 Z. z. považovať za bezúročný a bez poplatkov. Rovnako posúdil dohodu o poskytovaní služieb č. 8500087189 zo dňa 27.10.2014, uzatvorenú v rovnaký deň ako zmluvu o úvere, za neplatnú. Podľa názoru súdu je táto dohoda účelová, s úmyslom obísť ustanovenia predpisov na ochranu spotrebiteľa týkajúcich sa najvyššej odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov. Súd prihliadol aj na to, že platnosť dohody sa viaže na platnosť zmluvy o úvere a čas jej trvania sa viaže na čas trvania úverového zmluvného vzťahu. Ak je teda samotná zmluva o úvere neplatná, je neplatná i dohoda o poskytovaní služieb, ktoré sa k úveru viaže. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že v bode 6 predmetnej zmluvy je uvedené, že v prípade uzavretia Dohody o poskytovaní služieb veriteľ bude informovať aj o celkovej sume zahrňujúcej mesačnú splátku a mesačnú platbu podľa Dohody o poskytovaní služieb. Z obsahu takto uzatvorenej dohody nie je možné pre bežného spotrebiteľa zistiť ani účel uzatvorenia, podmienky. Konkrétna špecifikácia dohody je uvedená len v zmluvných dojednaniach, bod 14. Služby. Takto uzatvorenú dohodu - službu nemožno považovať za individuálne dojednanú.

28. Dohoda o poskytnutí služieb bola uzavretá v ten istý deň a pod tým istým číslom ako zmluva o revolvingovom úvere a hoci bola uzavretá na samostatnej listine, ako samostatný právny úkon, to ešte neodôvodňuje záver, že táto dohoda bola individuálne dohodnutá, t.j. že svedčí o slobodnej vôli dlžníka pristúpiť na takéto osobitné zmluvné podmienky. Dohoda je nepochybne súčasťou formulárovej zmluvy. Je preto nevyhnutné ustáliť, že Dohoda o poskytnutí služby bola jednoznačne uzatváraná v súvislosti s predmetnou zmluvou o revolvingovom úvere, a preto ako právny úkon, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu, mal byť náklad na odplatu z dohody zahrnutý do celkovej odplaty a tým aj do informácie o RPMN / § 2 písm. g/ zákona o spotrebiteľských úveroch/. RPMN preto mala byť vypočítaná z oboch zmlúv, pričom v danom prípade takto RPMN vypočítaná nebola.

29. Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy (27.10.2014) zmluva o spotrebiteľskom úvere, okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

30. Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až k/, r/ a y/.

31. Podľa zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy, musela uzavretá zmluva obsahovať náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zákona. Pokiaľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere chýba čo i len jedna z podstatných (obligatórných) náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predpísaných v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. je to postačujúce pre to, aby bol predmetný úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov. V danej veci súd prvej inštancie svoj záver o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo vzťahu k žalobcovi, okrem absolútnej neplatnosti zmluvy pre absenciu jej písomnej formy, založil aj na závere o absencii obligatórnej náležitosti, a to termín konečnej splatnosti úveru predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu zatvorenia zmluvy. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca podpísal zmluvu ešte dňa 23.10.2014, teda skôr, pričom v čase, kedy žalobca zmluvu podpisoval, nemal vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť poslednej splátky úveru, teda aká je doba trvania úveru (tieto údaje boli následne uvedené až v oznámení o schválení úveru dlžníkovi), ide o jednostranný právny úkon žalovaného, teda právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve ako v dvojstrannom prejave vôle oboch účastníkov zmluvy. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o dobe trvania úveru (predtým tiež konečnej splatnosti úveru), je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou viazaný. Za daného stavu sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o absencii náležitosti predpísanej ust. § 9 ods. 2 písm. f/ zák. č. 129/2010 Z.z., čo má s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ žalovaný namietal, že vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti úveru došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z., odvolací súd zdôrazňuje, že je potrebné na daný právny vzťah aplikovať zákonné ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch v čase uzatvorenia úverovej zmluvy.

32. Keďže spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aj z tohto dôvodu, plnenie prijaté žalovaným od žalobcu nad rámec vrátenia istiny, je plnením bez právneho dôvodu, a teda ide o bezdôvodné obohatenie podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, tak ako správne posúdil súd prvej inštancie. Žalobca tak mal nárok len na vrátenie sumy poskytnutej istiny úveru, teda vo výške 291,74,- eur.

33. Žalovaný neuviedol ani jeden z odvolacích dôvodov vo vzťahu k predmetnému nároku, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vysporiadal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania. Odvolacie námietky odvolateľa boli totiž prakticky totožné s námietkami, ktoré produkoval už počas konania pred súdom prvej inštancie. Spôsob výpočtu RPMN súd prvej inštancie neposudzoval, keď ako bolo už vyššie skonštatované, posudzoval platnosť zmluvy o úvere ako i dohodu o poskytnutí služieb a obligatórne náležitosti zmluvy.

34. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa, môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konania porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

35. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. V preskúmvanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, že ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy.

36. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, ako aj z obsahu spisu, je nesporné, že žalobca sa svojho nároku domáhal v zmysle zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a žiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia poukazom na neplatnosť zmluvy o úvere ako i absenciu obligatórnych náležitostí predmetnej zmluvy, pričom sa súčasne domáhal priznania finančného zadosťučinenia. Je nesporné, že žalovaný pri vstupe do úverového vzťahu so žalobcom vystupoval z pozície dodávateľa, ktorý konal o predmete svojej obchodnej a inej podnikateľskej činnosti a žalobca vystupoval v pozícii spotrebiteľa a nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

37. Za správny preto považuje odvolací súd aj záver súdu o práve žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Keďže žalobca v danom spore úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného právnym predpisom, vznikol mu aj podľa názoru odvolacieho súdu v zmysle hore uvedeného zákona nárok na zaplatenie finančného zadosťučinenia. Je bez právneho významu námietka žalovaného, že uplatnený nárok musí vychádzať z právoplatného rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožnil aj s výškou finančného zadosťučinenia 100 Eur, keď bolo treba prihliadnuť aj k výške bezdôvodného obohatenia, t.j. sume 291,74 Eur, ktorú sumu žalobca zaplatil žalovanému bezdôvodne, a tým aj na úkor svojej rodiny. Pokiaľ žalovaný pri naplnení tohto práva poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015, odvolací súd zdôrazňuje, že dovolanie žalobkyne súd odmietol. Predmetom konania bolo určenie existencie práv spotrebiteľa a iné. Súd prvej inštancie návrh žalobkyne odmietol, keď žalobkyňa napriek výzve neodstránila vady podania. Petit formulovaný žalobkyňou bol v časti určenia porušenia práv spotrebiteľa nevykonateľný a v časti zaplatenia bezdôvodného obohatenia neurčitý. Na danú vec preto nie je možné aplikovať rozhodnutie, ktoré je skutkovo i právne úplne odlišné.

38. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

39. O náhrade trov odvolacieho konania vo vzťahu žalobcu a žalovaného rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ako úspešnej strany sporu v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100%).

40. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

41. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu krajského súdu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).